

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU

50-224 Wrocław, pl. Strzelecki 25
tel.(071) 323 63 80, fax (071)323 63 98
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR-61-9/2014/WS

Wrocław, grudnia 2014 r.

DECYZJA nr RWR 39/2014

I. Na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy i §2 ust. 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

po uprawdopodobnieniu stosowania przez tego przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu niedozwolonego nacisku na konsumentów, celem przymuszenia ich do zapłaty długu, poprzez :

- zamieszczanie w wezwaniach do zapłaty kierowanych do konsumentów informacji, sugerujących wydanie przeciwko nim wyroków zasądających przez sądy powszechne jako działania nieuchronne oraz nieuchronne zasądzenie kosztów, podanych w wezwaniach, co stanowi praktykę naruszającą art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), a przez to również praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 powołanej wyżej ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*,

i przyjęciu przez wymienionego przedsiębiorcę zobowiązania do zaniechania tych działań poprzez :

zaprzestanie stosowania w obrocie prawnym z konsumentami zakwestionowanych wzorców wezwania do zapłaty oraz zmianę i wprowadzenie do obrotu prawnego z konsumentami nowego wzorca wezwania do zapłaty, który nie będzie zawierać sugestii wydania przeciwko konsumentom wyroków zasądających przez sądy powszechne jako działań nieuchronnych oraz nieuchronnego zasądzenia kosztów, podanych we wzorcu wezwania do zapłaty oraz wykonanie innych czynności, szczegółowo opisanych w pismach Spółki z dnia 4 sierpnia 2014 r., 1 września 2014 r. (z datą wpływu 04.09.2014 r.) i z dnia 1 września 2014 r. (z datą wpływu 06.10.2014 r.)

- nakłada się obowiązek wykonania tego zobowiązania w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

II. Na podstawie art. 28 ust. 3 ww. ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy i §2 ust. 4 ww. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nakłada się na Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu obowiązek złożenia sprawozdania o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania, w terminie 21 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

1. Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu wpłynęło w dniu 19 lutego 2013 r. zawiadomienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Dzierżoniowie kwestionujące sposób prowadzenia windykacji pozasądowej przez Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, zwanego dalej również „Spółką” lub „Przedsiębiorcą”.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem Urzędu” postanowieniem nr RWR 31/13 z dnia 22 lutego 2013 r., wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie przez Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu przepisów ww. ustawy, w szczególności jej art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3, polegającego na stosowaniu niedozwolonego nacisku na konsumentów celem przymuszenia ich do zapłaty długu, które to działania mogą stanowić niedozwoloną praktykę rynkową opisaną w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206). Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego do akt sprawy dołączono również zawiadomienie Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ząbkowicach Śląskich z 22 maja 2013 r. (data wpływu), dotyczące tych samych zagadnień, które były przedmiotem zawiadomienia Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Dzierżoniowie

W toku ww. postępowania wyjaśniającego ustalono m.in., iż Spółka w wezwaniach do zapłaty (wzorce bez nazwy) kierowanych do konsumentów sugeruje wydanie przeciwko nim wyroków zasądających na rzecz Spółki sporne należności przez sądy powszechne jako działania nieuchronne oraz nieuchronne zasądzenie kosztów, podanych w wezwaniach.

1.1. W wyniku informacji uzyskanych w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygn. akt RWR 403 – 6/13/WS, Prezes Urzędu postanowieniem nr RWR 136/2014 z dnia 8 lipca 2014 r., wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu niedozwolonego nacisku na konsumentów, celem przymuszenia ich do zapłaty długu, poprzez :

- zamieszczanie w wezwaniach do zapłaty kierowanych do konsumentów informacji, sugerujących wydanie przeciwko nim wyroków zasądających przez sądy powszechne jako działania nieuchronne oraz nieuchronne zasądzenie kosztów, podanych w wezwaniach co według wstępnej oceny Prezesa Urzędu stanowić mogło praktykę naruszającą art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), a przez to również praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 powołanej wyżej ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

Ponadto – zgodnie z punktem II. ww. postanowienia Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów całość materiałów uzyskanych w trakcie wymienionego postępowania wyjaśniającego (sygn. RWR 403-6/2013/WS).

Dowód – postanowienie k. 2 akt RWR 61-9/14/WS, zwanych dalej również „aktami głównymi”;

1.2. W trakcie postępowania Spółka w piśmie z dnia 18 lipca 2014 r., tj. w pierwszym złożonym przez siebie piśmie w toku postępowania, odniosła się do postawionych jej zarzutów i zadeklarowała gotowość wprowadzenia zmian w zakresie stosowanych wzorców wezwań do zapłaty. W następnych pismach, tj. pismach z dnia 4 sierpnia 2014 r., 1 września 2014 r. (z datą wpływu 04.09.2014 r.) i z dnia 1 września 2014 r. (z datą wpływu 06.10.2014 r.) Spółka skonkretyzowała swoje zobowiązanie, podając m.in. treść proponowanej zmiany pisma, stanowiącego wezwanie do zapłaty.

Ponadto Spółka zobowiązała się do dokonania zaproponowanych czynności w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu wydanej na podstawie art. 28 ustawy o ochronie (...).

Dowód – pisma Spółki k. 6 – 7, 15, 19-20 i 24 akt głównych.

2. Przeprowadzone przez Prezesa Urzędu postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego:

2.1. Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu zarejestrowana jest w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod nr 0000412769.

Przedmiotem działalności Spółki jest dochodzenie wymagalnych należności zarówno zleconych do obsługi jak i będących przedmiotem przelewu zwrotnego wierzytelności na rzecz Spółki. Obszarem działalności Spółki jest terytorium Polski.

Dowód – pismo Spółki k. 16 - 17 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403 – 6/2013/WS, odpis z KRS k. 8 - 11 akt głównych;

2.2. Spółka windykuje wierzytelności, nabyte na podstawie umów przelewu wierzytelności, od przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jak również od przedsiębiorcy prowadzącego działalność finansową. W procesie windykacji Spółka stosuje wezwania do zapłaty mające ujednoliczoną treść. Do wezwania załączony jest druk informujący o konsekwencjach zadłużenia i wpisu w Biurze Informacji Gospodarczej. Po jednorazowym wezwaniu do zapłaty Spółka kieruje dalszą realizację windykowanych zobowiązań na drogę sądową. Po wydaniu orzeczenia zasądzającego należności, sprawa kierowana jest do postępowania egzekucyjnego (realizowanego przez komorników sądowych).

Spółka nie prowadzi czynności przy pomocy licencjonowanych detektywów.

Dowód – pismo Spółki k. 16 – 17 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403 – 6/2013/WS;

2.3. W wezwaniach do zapłaty Spółka umieszcza informację, zgodnie z którą *„Niezapłacenie należności niezwłocznie po otrzymaniu ostatecznego wezwania będzie skutkowało poważnymi konsekwencjami prawnymi, jak wystąpienie na drogę sądową oraz skierowanie prawomocnego wyroku do egzekucji komorniczej. (...) Wskazuję, że w wyniku podjętych działań w celu zaspokojenia roszczenia będą Państwo dodatkowo obciążeni następującymi należnościami :*

- 1. kosztami sądowymi w wysokości co najmniej 30 zł,*
- 2. kosztami zastępstwa prawnego w wysokości co najmniej 60 zł,*
- 3. odsetkami za zwłokę w wysokości 13%,*

4. w przypadku egzekucji komorniczej kosztami komornika w wysokości 15%.
Jedyną możliwością wstrzymania powyższej procedury jest wpłata zadłużenia na rachunek bankowy firmy Perseus sp. z o.o., pozwoli to Państwu polubownie załatwić sprawę oraz uniknąć kosztów postępowania sądowego a w następstwie również kosztów postępowania komorniczego”.

Dowód – wezwania do zapłaty k. 24 – 26 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403 – 6/2013/WS;

2.4. Jak przyznała Spółka w toku postępowania wyjaśniającego : „W procesie dochodzenia należności mają miejsce (...) przypadki skarg w których Konsumenci podważają wymagalność samych zobowiązań i powtarzają zarzuty materialne wobec pierwotnego wierzyciela (...)”

Dowód - pismo Spółki k. 16 – 17 akt postępowania wyjaśniającego RWR 403 – 6/2013/WS;

2.5. W okresie od 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. Spółka wysłała do konsumentów 11 200 wezwań do zapłaty o treści powołanej w pkt 2.3. niniejszej Decyzji. W tym samym okresie na ogólną liczbę 544 wytoczonych powództw o zapłatę, w 111 przypadkach (tj. 20% ogółu wytoczonych powództw o zapłatę) powództwa zostały oddalone, natomiast w 433 przypadkach (tj. 80% ogółu wytoczonych powództw o zapłatę) utrzymały się ostatecznie orzeczenia zasądzające na rzecz Spółki.

Dowód – pismo Spółki k. 6 – 7 akt głównych;

2.6. W trakcie postępowania Spółka w piśmie z dnia 18 lipca 2014 r., tj. w pierwszym złożonym przez siebie piśmie w toku postępowania, odniosła się do postawionych jej zarzutów i zobowiązała się do zmiany zakwestionowanych postanowień na postanowienia nie naruszające przepisów ustawy o ochronie (...). Pismami z dnia 4 sierpnia 2014 r., 1 września 2014 r. (z datą wpływu 04.09.2014 r.) i z dnia 1 września 2014 r. (z datą wpływu 06.10.2014 r.) Spółka skonkretyzowała swoje zobowiązanie, podając m.in. treść proponowanej zmiany pisma, stanowiącego wezwanie do zapłaty.

Ostatecznie Przedsiębiorca przedstawił następujące propozycje zmian:

- a) Spółka zobowiązała się do zaniechania działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów, poprzez zmianę i wprowadzenie do obrotu prawnego z konsumentami nowego wzorca wezwania do zapłaty, który nie będzie zawierać sugestii wydania przeciwko konsumentom wyroków zasądzających przez sądy powszechne jako działań nieuchronnych oraz nieuchronnego zasądzenia kosztów, podanych we wzorcu wezwania do zapłaty.
  - b) W szczególności Przedsiębiorca zaproponował w miejsce brzmienia dotychczasowego wzorca, następującą, nową treść : „**Niezapłacenie należności niezwłocznie po otrzymaniu tego ostatecznego wezwania będzie skutkowało poważnymi konsekwencjami prawnymi, jak wystąpienie na drogę sądową oraz w przypadku wydania wyroku zasądzającego, po jego uprawomocnieniu skierowanie sprawy do egzekucji komorniczej. We wskazanych okolicznościach Komornik może ściągać dług z całego posiadanego przez Państwo majątku, w szczególności ze sprzętów domowych, wynagrodzenia za pracę czy świadczeń emerytalnych oraz rentowych. (...). Wskazuje, że w wyniku podjętych działań w celu zaspokojenia roszczenia mogą Państwo zostać dodatkowo obciążeni następującymi należnościami :**
1. kosztami sądowymi w wysokości co najmniej 30 zł,

2. kosztami zastępstwa prawnego w wysokości co najmniej 60 zł,
3. odsetkami za zwłokę w wysokości 13%,
4. w przypadku egzekucji komorniczej kosztami komornika w wysokości od 5 do 15%.

Jedyną możliwością wstrzymania powyższej procedury **dochodzenia należności** jest wpłata zadłużenia na rachunek bankowy firmy Perseus sp. z o.o., pozwoli to Państwu polubownie załatwić sprawę oraz uniknąć kosztów postępowania sądowego a w następstwie kosztów postępowania komorniczego” (tekstem pogrubionym zaznaczono wprowadzone zmiany w stosunku do aktualnego brzmienia wzorca).

- c) Powyższe zmiany Przedsiębiorca zobowiązał się wykonać w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK nakładającej obowiązek wykonania złożonego przez Spółkę zobowiązania.

Dowód – pisma Spółki k. 6 – 7, 15, 19-20 i 24 akt głównych;

2.7. Pismem z dnia 7 października 2014 r. Spółka została powiadomiona o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie i możliwości skorzystania z prawa wglądu w akta sprawy. Spółka z prawa tego nie skorzystała.

Dowód – zawiadomienie k. 26 akt głównych;

3. Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

3.1. Interes publicznoprawny

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie naruszenia tego interesu pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy - naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

3.2. Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...), pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.), definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, handlową, budowlaną, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność

prawną - wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Perseus sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu jest spółką prawa handlowego i prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem 0000412769. A zatem - w świetle powyższego – Spółka jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...). Oznacza to, iż przepisy tej ustawy odnoszą się do ww. Spółki wprost.

3.3. Uprawdopodobnienie zarzutu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...)

3.3.1. Przepis art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, iż jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Przepis art. 28 ust. 2 ww. ustawy o ochronie (...) stanowi z kolei, iż w decyzji, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu może określić termin wykonania tych zobowiązań, natomiast ust. 3 ww. przepisu stanowi, iż w decyzji, o której mowa w ust. 1 Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

W toku postępowania Spółka zobowiązała się do likwidacji naruszenia ustawy o ochronie (...), przedstawiając szczegółowe propozycje w tym zakresie.

Zdaniem Prezesa Urzędu przyjęte przez Spółkę zobowiązanie zmierza do usunięcia zarzucanego jej naruszenia art. 24 ust.2 pkt 3 ustawy o ochronie (...).

W myśl art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...) warunkiem nałożenia przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę zobowiązania zmierzającego do zapobieżenia naruszeniom, o którym mowa w art. 24 tej ustawy jest uprawdopodobnienie naruszenia ww. przepisów na podstawie m.in. okoliczności sprawy lub informacji będących podstawą do wszczęcia postępowania z urzędu. W związku z tym, dla zastosowania art. 28 ustawy o ochronie (...) zachodzi w przedmiotowej sprawie konieczność uprawdopodobnienia naruszenia przez Spółkę przepisów ww. ustawy poprzez rozważenie wszystkich przesłanek określonych w art. 24 ustawy o ochronie (...) w odniesieniu do postawionego jej zarzutu.

3.3.2. Art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, że zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast zgodnie z normą art. 24 ust. 2 pkt 3 przedmiotowej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie **bezpprawne** działanie przedsiębiorcy, a w szczególności m.in. nieuczciwe praktyki rynkowe. Odnośnie omawianego zarzutu Prezes Urzędu pojęcie bezprawności wiąże z faktem naruszenia przez Przedsiębiorcę art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), zwanej dalej „UPNPR”.

Do stwierdzenia zatem praktyki z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...), w realiach niniejszej sprawy, konieczne jest wykazanie, że spełnione zostały łącznie następujące przesłanki:

1. bezprawność działań przedsiębiorcy, rozumiana jako nieuczciwa praktyka rynkowa naruszająca art. 4 ust. 1 UPNPR,
2. godzenie tymi działaniami w zbiorowy interes konsumentów.

3.3.3. Bezprawność działań Przedsiębiorcy

Ustawa o UPNPR zawiera w art. 3 zakaz stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych. *Naruszenie zakazu wynikającego z art. 3 UPNPR skutkuje bezprawnością zachowania przedsiębiorcy. Prezes UOKiK musi wykazać, że oceniane zachowanie przedsiębiorcy odpowiada jednej z praktyk wymienionych w art. 7 lub 9 UPNPR bądź spełnia przesłanki klauzuli generalnej z art. 4 ust. 1 oraz że zachowanie to narusza zbiorowe interesy konsumentów* (T. Skoczny. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2009, s. 996).

Postawiony Spółce zarzut dotyczy naruszenia przez tego Przedsiębiorcę art. 4 ust. 1 UPNPR. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, stosowana przez przedsiębiorcę praktyka rynkowa jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po zawarciu. Kwalifikacja praktyki rynkowej jako nieuczciwej na podstawie ww. przepisu wymaga zatem wykazania dwóch przesłanek, tj.:

- a) sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz
- b) istotnego zniekształcenia zachowań przeciętnego konsumenta na rynku m.in. po zawarciu umowy.

Klauzula generalna zawarta w art. 4 ust. 1 ww ustawy znajduje w pierwszej kolejności zastosowanie do praktyk rynkowych, które nie zostały w niej wyspecyfikowane. *W tej sytuacji celem klauzuli generalnej jest konkretyzacja takich zachowań, które nie należą do poszczególnych, nazwanych i wyspecyfikowanych w ustawie praktyk* (Małgorzata Sieradzka. Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Komentarz. Oficyna a Wolters Kluwer business. Warszawa 2008, s. 70).

Ad. a)

Sprzeczność z dobrymi obyczajami

Jak już wskazano wyżej, przepis art. 4 ust. 1 UPNPR stanowi tzw. klauzulę generalną, odsyłającą do systemu ocen i norm pozaprawnych – „dobrych obyczajów”. Pojęcie to nie jest w prawie zdefiniowane, ale podobnie jak „zasady współżycia społecznego”, jest przedmiotem wielu orzeczeń sądowych (np. wyrok SA we Wrocławiu z 13.11.1991r., I ACr 411/91, Wokanda 1992/4) oraz opracowań doktryny, nie tylko prawniczej (zob. np. J. Szwaja w: *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – Komentarz*, Warszawa 2000, str. 122-133, R. Stefanicki, *Dobre obyczaje w prawie polskim*, Przegląd Prawa Handlowego, 2002/5). Wskazuje się w nich, że dobre obyczaje to uczciwe zasady postępowania i ustalone zwyczaje w ujęciu etyczno-moralnym.

W zakresie określenia istoty poszanowania dobrych obyczajów orzecznictwo odwołuje się m.in. do istoty dobrego obyczaju jako szeroko rozumianego szacunku dla drugiego człowieka.

Przy takim założeniu sprzeczne z dobrym obyczajem jest m.in. niedoinformowanie konsumenta (vide : wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 marca 2005 r. sygn. akt VI ACa 774/2004). Obowiązek informowania partnera o istotnych (z jego punktu widzenia) okolicznościach dotyczących m.in. przedmiotu świadczenia, a także powinność czynienia tego w sposób prawdziwy, rzeczowy i kompletny – jest cechą generalną prawa umów i wypływa z obowiązku lojalnego kontraktowania (Ewa Łętowska. Prawo umów konsumenckich. Wydanie 2. Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002, strona 215-216). Oczywiście, narusza ten obowiązek również posługiwanie się w relacjach z konsumentami groźbą czy też niedozwolonym naciskiem ukierunkowanym np. na zapłatę długu.

W ocenie Prezesa Urzędu zebrany materiał dowodowy uprawdopodobnia wniosek, iż dobre obyczaje zostały w sprawie niniejszej naruszone na skutek prowadzenia przez Spółkę zakwestionowanych działań.

Uzasadniając powyższą tezę należy przede wszystkim wskazać, iż przedmiotem kwestionowanych działań są ogólnie rzecz ujmując działania windykacyjne Spółki. W powszechnym odczuciu słowo „windykacja” wywołuje raczej negatywne skojarzenia, podobnie zresztą jak „egzekucja”. Z tą jednak różnicą, że egzekucja jest prawnie uregulowana i możliwe jest sprawdzenie w odpowiednich aktach prawnych, na czym polega i jaki jest jej przebieg. Natomiast windykacja nie została dotąd uregulowana, stąd brak znajomości jej zasad rodzi niepewność, stanowiąc pole do domysłów osób poddanych windykacji, a także nadużyć ze strony windykatorów.

Kwestionowane w toku niniejszego postępowania, zawarte w wezwaniach do zapłaty informacje, iż :

a) *„Niezapłacenie należności niezwłocznie po otrzymaniu ostatecznego wezwania będzie skutkowało poważnymi konsekwencjami prawnymi, jak wystąpienie na drogę sądową oraz skierowanie prawomocnego wyroku do egzekucji komorniczej.”,*

b) *Wskazuję, że w wyniku podjętych działań w celu zaspokojenia roszczenia będą Państwo dodatkowo obciążeni następującymi należnościami :*

- 1. kosztami sądowymi w wysokości co najmniej 30 zł,*
- 2. kosztami zastępstwa prawnego w wysokości co najmniej 60 zł,*
- 3. odsetkami za zwłokę w wysokości 13%,*
- 4. w przypadku egzekucji komorniczej kosztami komornika w wysokości 15%. ”*

- sugerują nieuchronność wydania przeciwko konsumentom wyroków zasądzających na rzecz Spółki jak również nieuchronność zasądzenia podanych w wezwaniu kosztów. Informacje te mogą wprowadzać konsumentów w błąd odnośnie nieuchronności wyżej opisanych zdarzeń, które ze swojej istoty są zdarzeniami przyszłymi i niepewnymi. Zgodnie z normą art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Zasadnicze znaczenie dla niezawisłości sędziów ma ich niezawisłość osobista, którą można rozpatrywać w aspekcie pozytywnym i negatywnym. Aspekt pozytywny oznacza, że sędzia podejmuje rozstrzygnięcia w sposób niezawisły, działając na podstawie prawa i zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Natomiast aspekt negatywny oznacza niedopuszczalność wywierania na sędziego jakiegokolwiek nacisku z zewnątrz (Wiesław Skrzydło. Komentarz do Konstytucji RP, kom. do art. 178).

Wynika stąd wniosek dalszy, iż niezawisłość sędziowska nie daje podstaw do przewidywania w sposób pewny wyników spraw sądowych zawisłych na skutek wnoszonych przez Spółkę pozwów. Wniosek ten zresztą można uzasadnić również empirycznie, gdyż z przedstawionych przez Spółkę informacji wynika, że w 20% spraw sądowych wnoszone przez nią powództwa zostały oddalone (vide ustalenia w pkt 2.5. niniejszej Decyzji). Zatem kwestionowane elementy wezwań do zapłaty nie noszą w istocie żadnego waloru

informacyjnego, zaś ich jedynym celem jest nacisk na konsumentów (dłużników) celem przymuszenia ich do zapłaty długu. Powyższy cel wynika zresztą z treści tych wezwań, stanowiących, iż *„Jedyną możliwością wstrzymania powyższej procedury jest wpłata zadłużenia na rachunek bankowy firmy Perseus sp. z o.o., pozwoli to Państwu polubownie załatwić sprawę oraz uniknąć kosztów postępowania sądowego a w następstwie również kosztów postępowania komorniczego”*.

Taki charakter wezwań do zapłaty narusza dobre obyczaje. Przede wszystkim osoba uznawana przez Spółkę za dłużnika nie traci przez sam fakt takiej kwalifikacji prawa do czci, szacunku, w tym prawa do rzetelnej informacji i nie wprowadzania jej w błąd co do faktycznych uprawnień Spółki. Zachowuje także prawo do powzięcia samodzielnej decyzji odnośnie ew. zapłaty długu, w tym zwłaszcza takiego, w stosunku do którego roszczenia o zapłatę uległy przedawnieniu (na podstawie np. art. 117 i n. kc). Tymczasem podane w wezwaniach do zapłaty informacje sugerują, iż w razie odmowy zapłaty długu nieuchronnie wydane zostaną przeciwko nim orzeczenia sądowe, zasądzające sporne wierzytelności na rzecz Przedsiębiorcy. Powyższa informacja może skłonić konsumenta do zaniechania podjęcia przysługujących mu działań, celem ochrony własnych interesów ekonomicznych np. w zakresie odmowy zapłaty na skutek zarzutu przedawnienia, kwestionowania istnienia zobowiązania i in. Potencjalną możliwość formułowania tego rodzaju zarzutów przyznała zresztą sama Spółka, stwierdzając : *„W procesie dochodzenia należności mają miejsce (...) przypadki skarg w których Konsumenty podważają wymagalność samych zobowiązań i powtarzają zarzuty materialne wobec pierwotnego wierzyciela (...)”* (vide ustalenia w pkt 2.4. niniejszej Decyzji). Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, iż m.in., *„(...) nie można uznać za zgodne z zasadami współzycia społecznego działań przedsiębiorcy, polegających na wywieraniu presji na dłużnikach będących konsumentami w celu zrzeczenia się przez nich korzystania z zarzutu przedawnienia. Niewątpliwie na wierzycielu także ciąży obowiązek wynikający z istoty stosunku obligacyjnego i nie może on skutkami swojego zaniechania w terminowym dochodzeniu należności obciążać dłużnika. Nie może korzystać z ochrony prawnej wierzyciel podejmujący działania, (...) zmierzające do nakłonienia dłużnika do spłaty należności wiele lat po upływie terminu przedawnienia wierzytelności, kiedy dłużnik już nie dysponuje dowodem jej spłaty.”* (wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. akt VIA Ca 539/09).

W ocenie Prezesa Urzędu jako stosowanie groźby bezprawnej należy zakwalifikować ww. informacje o podjęciu działań skutkujących w sposób pewny zasądzeniem na jej rzecz należności głównej, odsetek, kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego czy też obciążenia konsumenta kosztami egzekucji komorniczej (której przeprowadzenie sugeruje się jako zdarzenie również pewne). Wbrew twierdzeniom Spółki nie mają one żadnej wartości informacyjnej, a ich jedynym celem jest skłonienie dłużników (wg oceny Spółki) do zapłaty długu, posługując się dezinformacją.

Należy w konsekwencji uznać, iż praktyka Spółki polegająca na zamieszczaniu w wezwaniach do zapłaty kierowanych do konsumentów informacji, sugerujących wydanie przeciwko nim wyroków zasądzających przez sądy powszechne jako działania nieuchronne oraz nieuchronne zasądzenie kosztów, podanych w wezwaniach – w sposób oczywisty narusza zasady współzycia społecznego (dobre obyczaje) i w istotny sposób może zniekształcić zachowanie przeciętnego konsumenta po dacie zawarcia umowy (na etapie jej wykonania – szerzej o tym poniżej w pkt. ad.b). Powyższe wynika z faktu, iż poddany presji psychicznej konsument, działający pod presją „nieuchronności” wyroków sądowych egzekucji sądowej i związanych z tym zdarzeniami kosztów, może zdecydować się na zapłatę długu również takiego, który w jego przekonaniu nie istnieje lub też jest przedawniony.

Mając powyższe na uwadze, uznać należy, iż uprawdopodobnione zostało spełnienie pierwszej z przesłanek uznania kwestionowanych działań Spółki za nieuczciwą praktykę rynkową, naruszającą art. 4 ust. 1 UPNPR.

Ad. b)

Istotne zniekształcenie zachowań przeciętnego konsumenta na rynku m.in. po zawarciu umowy

Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nie zawiera definicji „istotnego zniekształcenia zachowań”, zatem pomocne dla określenia zakresu przedmiotowego ww. pojęcia może być odwołanie się do art. 2 lit. e) dyrektywy 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach rynkowych. *„W świetle art. 2 lit. e) dyrektywy „istotne zniekształcenie zachowania gospodarczego konsumentów” oznacza wykorzystanie praktyki rynkowej w celu znacznego ograniczenia zdolności konsumenta do podjęcia świadomej decyzji i skłonienia go tym samym do podjęcia decyzji (...) której inaczej by nie podjął”* (Małgorzata Sieradzka. Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Komentarz. Oficyna a Wolters Kluwer business. Warszawa 2008, s. 82).

W ocenie Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie do takiego zniekształcenia doszło. Nieuczciwa praktyka rynkowa może co do zasady przybierać postać działania lub zaniechania (co wynika z definicji tej praktyki zawartej w art. 2 pkt 4 UPNPR). W niniejszej sprawie praktyki Spółki, jak to zostało ustalone wyżej, mają na celu zastraszenie konsumentów, wywarcie presji psychicznej oraz wprowadzenie w błąd co do faktycznych uprawnień Spółki oraz konsekwencji nie uiszczenia zapłaty długu.

Jak wynika to z ustaleń poczynionych w pkt 2.3 niniejszej Decyzji, zakwestionowane wzory wezwań do zapłaty zawierały dodatkowo informację o możliwości zwolnienia się dłużników z przeprowadzenia ww. działań, jeżeli dokonają oni zapłaty wskazanych w pismach kwot zadłużenia.

W ocenie Prezesa Urzędu, celem tego działania nie jest jedynie poinformowanie dłużników o zgodnych z prawem konsekwencjach określonego zachowania w celu umożliwienia im podjęcia racjonalnej decyzji w oparciu o pełną wiedzę dotyczącą ich sytuacji faktycznej i prawnej, ale wywieranie presji na dłużnikach celem skłonienia ich do określonego zachowania.

W konsekwencji tych działań i wywieraniu na konsumentów presji, istotnemu zniekształceniu mogło ulec ich zachowanie na rynku po zawarciu przez nich umów. Wypada odwołać się ponownie również do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 2009 r. sygn. akt VIA Ca 539/09 zgodnie z którym *„Nie może korzystać z ochrony prawnej wierzyciel podejmujący działania, (...) zmierzające do nakłonienia dłużnika do spłaty należności wiele lat po upływie terminu przedawnienia wierzytelności, kiedy dłużnik już nie dysponuje dowodem jej spłaty.”*

Zatem stosowane przez Spółkę praktyki mogły doprowadzić do sytuacji, w której konsumenci na skutek presji Przedsiębiorcy pozbawieni zostali możliwości autonomicznego i racjonalnego, swobodnego podjęcia decyzji o konsekwencjach określonego ich zachowania (tj. podjęcia decyzji o dokonaniu zapłaty). W konsekwencji mogli oni np. dokonać zapłaty długu nieistniejącego lub też długu w stosunku do którego nastąpiło przedawnienie dochodzenia roszczeń, a której to zapłaty nie dokonaliby w sytuacji braku presji i nacisku Spółki.

Stosowane przez Spółkę praktyki dotyczyły zachowań tzw. przeciętnego konsumenta na rynku. Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nie definiuje pojęcia „konsument” odsyłając w art. 2 pkt 2 do kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 22¹ k.c. „Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową”. Oznacza to, iż status konsumenta osoba fizyczna uzyskuje z chwilą dokonania czynności prawnej i zachowuje go dopóki ta czynność prawna wywołuje skutki, a więc również np. na etapie windykacji długu. Sprawa niniejsza niewątpliwie dotyczy zatem konsumentów, skoro czynności windykacyjne skierowane były do osób, które zawarły wcześniej z przedsiębiorcami umowy i nie było to związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zarzucane Spółce praktyki dotyczą „przeciętnych konsumentów” w rozumieniu UPNPR. Zgodnie z art. 2 pkt 8 ww ustawy za przeciętnego konsumenta uważa się konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów. Przyjęty w ustawie model przeciętnego konsumenta w pełni odzwierciedla stanowisko przyjęte w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym jest to osoba dostatecznie dobrze poinformowana, uważna i ostrożna. Taki konsument posiada określony zasób informacji o otaczającej go rzeczywistości i potrafi go wykorzystać dokonując analizy przekazów rynkowych. Jest to konsument sceptyczny wobec kierowanych do niego praktyk rynkowych, który umiejętnie korzysta ze stworzonych możliwości wyboru. Wskazać jednocześnie należy, iż orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej : „Trybunał Sprawiedliwości”) wskazuje na konieczność odniesienia powyższych cech przeciętnego konsumenta do produktu, do którego odnosi się dana praktyka rynkowa (wyrok ETS z dnia 22 czerwca 1999r., C-342/97, wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Gurt Springenheide i Tusky C-210/96). Trybunał Sprawiedliwości wskazał m.in., iż charakter odróżniający znak towarowy należy oceniać w odniesieniu do przypuszczalnego sposobu postrzegania go przez właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta danej kategorii towarów i usług (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 lipca 2005 r., C-353/03). Podobny pogląd prezentowany jest również w orzecznictwie polskich sądów. Tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2003 roku wskazał, iż sama wysokość ceny nabywanego samochodu wyklucza potraktowanie nabywcy jako nieostrożnego konsumenta bezkrytycznie odnoszącego się do haseł reklamowych i nie posiadającego podstawowych informacji, gdyż polski odbiorca reklamy w tym segmencie rynku samochodowego posiadał już umiejętność odczytywania informacji reklamowych (wyrok z dnia 3 grudnia 2003r. sygn. akt I CK 358/02). Podobnie, w wyroku z dnia 6 grudnia 2007 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, iż do kręgu adresatów reklamy „tanich linii” lotniczych należy zaliczyć osoby wykształcone, posiadające zasób wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie funkcjonowania takiego rodzaju przedsiębiorców w tym zakupu biletów online, co odróżnia ich od osób należących do kręgu przeciętnych konsumentów (sygn. akt VI ACa 842/07).

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie podnieść należy, iż charakter podejmowanych przez Spółkę działań wskazuje na fakt, iż czynności windykacyjne nie są kierowane do jakiejś określonej, dającej się wyodrębnić grupy konsumentów. Tym samym, zdaniem Prezesa Urzędu, tak określony przeciętny konsument, może nie być w stanie określić konsekwencji swoich decyzji dotyczących zapłaty żądanych przez Spółkę kwot, szczególnie w przypadku zobowiązań wg niego nieistniejących lub przedawnionych w zakresie możliwości ich sądowego dochodzenia.

Tym samym uprawdopodobniona została druga przesłanka zastosowania art. 4 ust. 1 UPNPR, w postaci istotnego zniekształcenia zachowań przeciętnego konsumenta na rynku m.in. po

zawarciu umowy. W konsekwencji Prezes Urzędu uznał za uprawdopodobnione, iż opisane w pkt I niniejszej decyzji kwestionowane działania Spółki stanowią nieuczciwe praktyki rynkowe, wypełniając ustawowe przesłanki art. 4 ust. 1 UPNPR.

Reasumując, w sprawie spełniona została również pierwsza przesłanka art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, tj. przesłanka polegająca na stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej.

3.3.4. Godzenie działaniami opisanymi w pkt 3.3.3. w zbiorowy interes konsumentów.

Jak wskazywano już powyżej, w myśl art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest m.in. stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych. Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z prawami grupy konsumentów, poddanych czynnościom windykacyjnym Spółki. W rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie Przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych kontrahentów Przedsiębiorcy.

Podsumowując powyższe uznać należało, iż uprawdopodobnione zostało spełnienie wszystkich przesłanek uznania wyżej opisanego działania Spółki za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. Uzasadnienie zastosowania w sprawie art. 28 ustawy o ochronie (...)

Zgodnie z art. 28 ustawy o ochronie (...), jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania z urzędu – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 tej ustawy, a przedsiębiorca, któremu zarzucane jest naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

W toku postępowania uprawdopodobnione zostało stosowanie przez Spółkę praktyki, o której mowa w art. 24 ustawy o ochronie, zaś Spółka zobowiązała się podjąć działania zapobiegające wzmiankowanym naruszeniom poprzez dokonanie określonych zmian w stosowanych wzorach wezwań do zapłaty oraz innych działań, szczegółowo opisanym w pkt. 2.6. niniejszej Decyzji.

Po zapoznaniu się z propozycją Spółki, Prezes Urzędu uznał, iż przyjęte zobowiązanie uwzględnia zarzuty przedmiotowego postępowania. Treść zobowiązań nie budzi wątpliwości co do ich poprawności i zgodności z prawem. W konsekwencji, mając na względzie złożone przez Spółkę zobowiązanie, Prezes UOKiK zobowiązał w pkt I niniejszej Decyzji ww.

Przedsiębiorcę do zaprzestania wysyłania konsumentom zakwestionowanych informacji oraz wykonania innych czynności, szczegółowo opisanych w pismach Spółki w pismach Spółki z dnia 4 sierpnia 2014 r., 1 września 2014 r. (z datą wpływu 04.09.2014 r.) i z dnia 1 września 2014 r. (z datą wpływu 06.10.2014 r.).

Dodać należy, iż za zastosowaniem instytucji opisanej art. 28 ustawy o ochronie (...) przemawia zasygnalizowanie przez Spółkę, już przy pierwszej czynności w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zamiaru zaniechania ww. czynów i podjęcia działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom. Zatem zasady ekonomiki postępowania (art. 12 kpa w zw. z art. 83 ustawy o ochronie (...)) przemawiają za ww. rozwiązaniem.

5. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 28 ust. 3 ustawy o ochronie (...), w decyzji wydanej na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...), Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek złożenia w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Za termin wystarczający do realizacji tego obowiązku Prezes Urzędu uznał 21 dni od daty uprawomocnienia się decyzji.

W związku z powyższym, należało orzec jak w pkt II sentencji decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 479²⁸ § 2 *k.p.c.*, od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

Otrzymuje:

Perseus sp. z o.o.
ul. Plac Solny 14/3
50 – 062 Wrocław